

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **D. L. B. A.**, zast. JUDr. Jiřím Šetinou, advokátem se sídlem Kutřín 6, Proseč, proti žalovanému: **Ministerstvo financí České republiky**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2008, čj. 908/29372/2008-55493/2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2010, čj. 11 Ca 371/2008 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Vymezení věci**

[1] Žalobkyně spolu s dalšími osobami, společně vystupujícími jako potomci J. A. B., podala dne 17. 3. 2008 prostřednictvím advokáta JUDr. Jiřího Šetiny na Ministerstvo financí (dále též „žalovaný“) podnět označený jako „Žádost o dodatečné stanovení výše náhrady za zestátnění znárodněním výrobního a obchodního komplexu Baťa, a.s. Zlín dle §§ 7 - 11 dekretu č. 100/1945 Sb.“

[2] Žalovaný reagoval dne 8. 4. 2008 výzvou na doplnění zásadních nedostatků žádosti, které byly spatřovány především v nedoložení plných mocí, nedostatečné konkretizaci předmětného majetku, absenci prokázání oprávněnosti a rozsahu uplatněného nároku a právního nástupnictví po J. A. B.

[3] Poté, co Ministerstvo financí nebylo uspokojeno ve svých požadavcích na doplnění žádosti podáním JUDr. Šetiny ze dne 22. 4. 2008, přerušilo svým usnesením z 28. 5. 2008 řízení, na což JUDr. Šetina reagoval ve stanovené lhůtě podáním rozkladu proti předmětnému usnesení dne 17. 6. 2008. Dne 8. 9. 2008 byl tento rozklad zamítnut.

[4] Toto rozhodnutí bylo napadeno před Městským soudem v Praze, který žalobu odmítl v záhlaví uvedeným usnesením. Své rozhodnutí městský soud zdůvodnil především odkazem na § 70 písm. c) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s.; žaloba byla tedy odmítnuta z důvodu nepřijatelnosti, neboť napadala rozhodnutí procesní povahy, kterým bylo pouze upraveno vedení řízení.

II.

Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti usnesení Městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 22. 1. 2010 včasnou kasační stížnost. Ve stížnosti stěžovatelka napadá usnesení městského soudu v plném rozsahu výroku i odůvodnění.

[6] Podstatou kasační stížnosti je námitka, že městský soud nesprávně aplikoval § 70 písm. c) soudního řádu správního. Podle názoru stěžovatelky totiž skutkový stav neodpovídá podmínkám pro užití tohoto paragrafu. Správní orgán pouze účelově zneužívá procesní prostředky k oddálení a neřešení projednávané věci. Stěžovatelka pak ve stížnosti po formální stránce brojí proti tomuto oddalování tím, že se odvolává na soudní ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 4 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[7] Ministerstvo financí ve svém vyjádření uvádí, že se plně ztotožňuje s usnesením Městského soudu v Praze. Dále, že se domnívá, že při vydání rozhodnutí o přerušení řízení postupovalo v souladu se zákonem. Závěrem potom navrhuje, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta a aby stěžovatelce bylo uloženo nést náklady ze svého.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Na úvod je nutno uvést, že kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, lze podat výlučně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V takové kasační stížnosti je stěžovatel povinen především vylíčit důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby je nezákonné (viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003 - 48, všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Nezákonnost rozhodnutí může spočívat též v chybném posouzení právní otázky, zda je důvod pro odmítnutí žaloby dán (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004 - 53).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jak vyplývá z ustálené judikatury NSS (například z rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 As 48/2009 - 54, ze dne 30. 4. 2008, čj. 3 As 64/2007 - 62 nebo ze dne 30. 1. 2009, čj. 4 As 48/2008 - 23, citovaných již v napadeném usnesení městského soudu), přerušování řízení ze strany správního orgánu představuje jednoznačně úkon upravující vedení řízení ve smyslu § 70

písm. c) s. ř. s. Jako takový je vyloučen z přezkumu ve správním soudnictví. Městský soud tedy nemohl postupovat jinak než podle ustanovení § 68 písm. e) žalobu proti tomuto úkonu odmítnout jako nepřípustnou.

[11] Závěrem, nad rámec merita věci, považuje Nejvyšší správní soud za nutné poznamenat, že postup stěžovatelky, jež teprve v kasační stížnosti uplatnila oproti původní žalobě zcela nový druh argumentace stran ochrany proti nečinnosti orgánu, je obecně nepřípustný. Na základě kasační stížnosti totiž Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí krajského soudu. Je proto logické, že v kasační stížnosti nelze zásadně uplatnit jiné důvody než ty, které byly vzneseny v samotné žalobě (§ 104 odst. 2 *in fine* s. ř. s.). Bylo-li by tomu jinak, zdejší soud by nepřezkoumával rozhodnutí krajského soudu, ale stal by se v podstatě soudem nalézacím. Pokud by se tedy kasační stížnost opírala pouze o tyto dříve neuplatněné důvody, bylo by ji nutno podle § 104 odst. 4 s. ř. s. pro nepřípustnost odmítnout. V každém případě pak zdejší soud nemohl k těmto námitkám ve svém rozhodování přihlídnout. Tyto argumenty mohou být uplatněny pouze v eventuální nové žalobě proti nečinnosti správního orgánu, žalobě na těchto základech od počátku postavené.

IV.

Závěr a náklady řízení

[12] S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[13] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, který neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu spisu žádné jeho náklady přesahující jeho obvyklou činnost neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu